

«Ο γάιδαρος του Χότζα»

(ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΥΓΙΑΤΖΗΣ)

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΣΤΟ «ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ»

ΠΡΕΠΕΙ να συνεννοηθούμε από την αρχή. Χωρίς ή επιθεώρηση να είναι πρωτότυπη, εκτός από το νούμερο «Ο γάιδαρος του Χότζα» έχει πάρα πολλά καλά κομμάτια. Άλλα σάτιρα με τό αξίωμα και «ήπιτα σωστή και το σκυλί χορτάτο» δέ γίνεται. Ένώ δηλ. διαρκώς ερίσκει επί σκηνής ή αποστασία με όλα της τα κουσούρια και όλα σκεδαίνει το θεατή, διαπραττει δυο κεφαλαιώδη λάθη. Άν έλειπε δηλ. ή — άς μάς επιτραπεί ή λέξη — άειδής τραγουδιστική νοσταλγία για τον Καραμανλή στο νούμερο «Η κυρία άνευ», που αποτελεί προφανή προσπάθεια έξετάσεων προς την εθνικοφροσύνη, κι άν έλειπε επίσης ή προσπάθεια, να μάς δάλει ή επιθεώρηση «πολιτική γραμμή» με την έπίκληση της... Έλλάδας να συμπιλωθούν Παπανδρέου, Καραμανλής για να τη σώσουν (!), ή επιθεώρηση θα έρισκότανε μέσα στο σκοπό ή σάτιρα. Και δέν υπάρχει σάτιρα χωρίς σκοπό, γιατί άλλως πρόκειται περί του εσποίου πάρεϊ ή χάρεϊ. Είμαστε υποχρεωμένοι να πρεϊδοποιήσουμε το κοινό ότι μαζί μ' αυτά που θα γελάσει θα υποστεί και τή νοσταλγία του Καραμανλή και κυρίως τή «εσώφρονα» λύση του ελληνικού προβλήματος που άνακάλυψαν οι συγγραφείς — τους δαρίνει άποκλειστικά, — τής ένώσεως του εθνικοφρονος κόσμου. Στ' αλήθεια τί τους ήρθε; Τόσο υποτιμούν τή νομισμένη του κοινού και τόσο τήν προσβάλλουν;

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ή αποστασία άκούει τα έξ άμάξης. Έδώ φαίνεται ότι οι συγγραφείς είναι γνήσιοι, ένώ στα δυο προηγούμενα θέλουν να δείξουν «καλή διαγωγή». Οι «Άνευ» και ή «Έπιχείρηση Άρετή» δίνουν διαρκώς άφορμή. Στην «Έπιχείρηση Άρετή» συλλαμβάνονται όλοι οι άνωμαλοί, εκτός από τήν άνωμαλή κυβέρνηση. Οι ίουλιανοί άποκαλούνται παρὰ βάρεϊς και για τήν άποστασία τους πέσανε φλουριά και τί φλουριά! φλουριά Κωνσταντά. Η αλήθεια και ή σάτιρα σκορπίσανε πραγματική σατιρική... εχία στο κοινό. Μαζί με τήν πολιτική σάτιρα, ή σάτιρα ήθύν και το χοντρό άστείο — πάσο τής πάει τής επιθεώρησης — ζωντανάεινε ένα κείμενο, που δέν πολυπροσέχουν συνήθως οι επιθεωρησιακοί μας συγγραφείς.

ΠΡΙΝ αναφέρουμε μερικά νούμερα πρέπει και πάλι να είδοποιήσουμε το θεατή ότι θα δει ένα ώραιότατο επιθεωρησιακό μπαλέτο («Σέξυ Σίξ»), σπάνιο για τήν επιθεωρησιακή μας σκηνή. Θα δει έναν άπαραμίλλο Γ. Κωνσταντίνου, ένα θαυμάσιο ντουέτο Κωνσταντίνου - Βουγιατζή, και τήν πρωτοτυπία τής βραδιάς — αυτή μάλιστα είναι πρωτοτυπία — να χορεύουν ό τραγουδιστής Γιάν. Βουγιατζής με το χορευτή Φ. Μεταξόπουλο και να τραγουδούν ό χορευτής Φ. Μεταξόπουλος με τον τραγουδιστή Γιάννη Βουγιατζή.

Η ΕΝΑΡΞΗ με το λίκνισμα του μπαλέτου ωραία και έντυπωσιακή. Στο άποτέλεσμα τής έναρξης βοηθήσανε ή Κ. Γάγου, Έλένη Σταυροπούλου, Γ. Μαρίνος. Έξυπνος ό Δ. Τζανετάτος στην «Έπιχείρηση Άρετή» και ή επιθεωρησιακή εμφάνιση ή Ν. Κωστίδου. Η Νινή Τζάνετ μπριάζα και λαμπερή στην «Κυρία Άνευ» απέδωσε το πιο προσεγμένο κείμενο τής βραδιάς, όπου ή ρίμα χαριτωμένη και άπρόσπτη караδοκούσε παντού. Στ' αυτό το νούμερο διέπραξε μαζί με τους συγγραφείς και τήν κακόγουστη — άκόμα — καραμανλική νοσταλγία. Στο «Συρτάκι ντάνς» ό Γ. Κωνσταντίνου απέδωσε με ύποκριτική ποιότητα, με εύτροφη μιμική και με κίνηση καλλιτεχνικά εύλύγιστη ένα ωραίο άντισμερκανικό νούμερο — Ντέ Γκάλ — Άμερική — και μιá πετυχημένη σάτιρα.

ΟΙ βουδδιατές προσέχονται καλό πολιτικό νούμερο (Γ. Κωνσταντίνου, Γιάννης Βουγιατζής, Μ. Ανθόπουλος, Χ. Δοξαράς). Στο κακούγουστο «Τηνέιζερ» ή Κ. Γάγου, είχε έντονη επιθεωρησιακή παρουσία. Στις «Μόδες τής μοντάμ Ρενέ», έδρασε πά

λι ή Ρ. Βλαχοπούλου με διακωμώδηση ήθών και παραβία Παξινοῦ και Συνοδινού. Το «Παράλογο θέατρο Έλλάς» ήταν ή έπιτυχία του Γ. Κωνσταντίνου — Γιάννη Βουγιατζή. Κείμενο καλογραμμένο, και δοσμένο σε ωραία επιθεωρησιακή φόρμα. Το «Γάιδαρο του Χότζα», ό σκηνοθέτης τόν διδάξε στα σοβαρά. Γιατί; Ένώ είχε τόσο αληθινό χιούμορ νοθεύτηκε με τήν «έθλική» ένότητα Καραμανλή-Παπανδρέου. Καλός έδώ ό Χ. Δοξαράς στον Κατή. Στο «Τουρισμός και συρτάκι», έγινε προσπάθεια σάτιρας προς τ' άριστερά, δεξιά, κέντρον. Η σάτιρα για τήν άριστερά, σπρίχτηκε στην άπερβολή ένός λεξιλογίου πομπώδους, άνύπαρκτου και ήταν φανερός ό διασμός του θέματος. Ο έναμοτάρχης θυκωσ άς εκπρόσωπος τής δεξιάς ιδεολογίας ήταν σπαρταριστός.

Για το Φ. Μεταξόπουλο και το μπαλέτο τα είπαμε.

Τα τραγούδια του Γιάννη Βουγιατζή, (από τους καλύτερους) του είδους, ήταν παρακάτω από τήν ωραία του φωνή, εκτός από το τελευταίο. Το τραγούδι τής Έλσας Λάμπο, άν και έφερε τραφερό άέρα παλιού άθηναϊκού τραγουδιού ήταν τελείως έξω από τή σημερινή μουσική ψυχολογία του κοινού. Μουσική, σκηνωγραφίες, κοστούμια, συμπιεσμένα πράγματα τής επιθεώρησης, χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο.

ΣΤΑΘΗΣ ΙΩ. ΔΡΩΜΑΖΟΣ

(Σκηνοθεσία, χορογραφία Φ. Μεταξόπουλου. Σκηνογραφίες, κοστούμια, Γ. Άνεμογιάννη. Μουσική, Γ. Μουζάκη).

σ. 8.